

[Kjærulff-Schmidt.]

ste problemer. Det er letsind, når regeringen prøver at bortforklare eller bagatellisere problemerne. De er dybt alvorlige, og der må forhandles nu og træffes beslutninger nu og ikke til september. Det vil være en hån mod befolkningen, det vil fremme politikerledens og befolkningens indtryk af et magtesløst og ubehjælpsomt folketing, hvis vi nu blot rejser hjem på tre måneders ufortjent sommerferie.

Fremskridtspartiet er indstillet på, at de nødvendige forhandlinger om den kommende tids indkomstpolitik må i gang ikke om 3 uger eller om 3 måneder, men nu. Jeg skal derfor afslutte med at stille følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

„Idet folketinget udtaler, at de meget alvorlige udsigter for beskæftigelsen og valutaunderskuddet kræver hurtige og ekstraordinære indgreb, erklærer tinget sig parat til at udskyde sin sommerferie og omgående indlede forhandlinger med regeringen om

1) øjeblikkelige og kraftige besparelser inden for stat, amter og kommuner,

2) reallønsforbedringer og omkostningsdæmpning gennem hurtigtvirkende mærkbare skattelettelser,

3) omfattende fjernelse af bureaukratiske restriktioner for erhvervslivet, således at det igen kan betale sig at arbejde og at oprette nye arbejdspladser.

Tinget fortsætter herefter behandlingen af forslaget.“

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal lade dette forslag om motiveret dagsorden indgå i forhandlingen.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Traditionen tro foregår denne afslutningsdebat jo formelt på grundlag af tredje behandling af årets tillægsbevillingslovsforslag, og jeg skal derfor indlede med at sige, at det radikale venstre agter at stemme for tillægsbevillingslovsforslaget.

Jeg kan også med det samme meddele, at vi agter at stemme imod det dagsordensforslag, som just er stillet af det ærede medlem hr. Kjærulff-Schmidt, og når vi vil gøre det, er det, fordi vi er overbevist om, at det ene-

ste, der helt sikkert ikke fører til resultater, er den form for politisk teatertorden, som fremskridtspartiet er ekspert i, og som man altid fører frem også — og ikke mindst — i alvorlige situationer. Så af den grund agter vi ikke at deltage i de uansvarlige lege, som fremskridtspartiet ynder at lægge frem.

Den økonomiske situation er jo kendetegnet først og fremmest ved et underskud i statsregnskabet af en størrelse, som vi for ganske få år siden ville have betegnet som hørende hjemme i fantasiens verden. Dernæst er den kendetegnet af en valutaudvikling, som alle kan indse ikke kan fortsætte i ret mange måneder. Derfor må man selvfølgelig gøre sig klart, at allerede disse to økonomiske kendsgerninger gør det nødvendigt, at folketinget tænker i arbejde og ikke i en valgsituation.

Men ligesom den økonomiske situation har sine klare kendetegn, har den politiske situation også sine klare kendetegn. Den nuværende politiske situation er først og fremmest kendetegnet ved, at vi i år har oplevet, at 35 af tingets medlemmer har stemt imod finanslovsforslaget, og at andre 18 ikke ville tage medansvar for, at der blev gennemført en finanslov. Enhver, der kender lidt til demokratiets arbejdsvilkår, ved, hvor alvorligt det karakteriserer den politiske situation, når noget sådant kan ske.

Jeg skal ganske forbigå det konservative partis særlige rolle i denne forbindelse, blot minde om, at det jo altså har givet anledning til uro og spaltning af det parti, og det forstår jeg godt.

Derimod er der mere grund til at understrege, at bag disse tal og bag denne nægtelse af at ville tage et medansvar for landets situation politisk og økonomisk skjuler sig en klassisk historisk politisk situation, nemlig den, at destruktive kræfter på den yderste højre fløj og den yderste venstre fløj finder sammen om at bekæmpe de resultater, andre frembringer. Det er en historisk klassisk situation, som altså nu har ramt dansk demokrati.

Det er ingen tilfældighed, at vi oftest af alle mærkværdige konstellationer har set VS og fremskridtspartiet stemme sammen. Det er desværre nok heller ingen tilfældighed, at til det yderste højres destruktive politik sluttede sig altså det konservative folkeparti, da finansloven skulle afgøres.